కథా కౌముది

మరణ వాఙ్మూలం

జి వి రమణ

పిడపర్తి వెంకటరమణశర్మగారి జ్ఞాపకార్థం
కౌముది నిర్వహించిన కథల పోటీ (2021)లో
బహుమతి పొందిన కథ

అపార్ట్మెంట్ కి ఉండే ప్రధాన ద్వారాన్ని వీధి వాకిలి అనవచ్చునో లేదో నాకు తెలియదు కానీ మా వీధి వాకిలి బాల్కనీలో నుంచుంటే చుట్టు పక్కల పది కిలోమీటర్ల మేర పట్టణమంతా కనిపిస్తుంటుంది. రోడ్ల మీద వెళ్తున్న వాహనాలు ఏదో వీడియో గేమ్ లో రేసింగ్ చేస్తున్న చిన్న చిన్న డబ్బాల్లాగా అనిపిస్తాయి. మనుషులైతే చీమల్లా కనిపిస్తారు. ఎందుకంటే మేముండేది ముప్పై అంతస్తుల భవనంలో ఇరవై ఐదవ అంతస్తులో ఉన్న ఫ్లాట్లో, రాత్రయితే వాహనాల హెడ్ లైట్ల కాంతి, మిణుగురు పురుగులు రోడ్ల మీద అటూ ఇటూ పరిగెడుతూ ఉన్నట్లు కనిపిస్తూ ఉంటుంది. క్రింద రోడ్ల మీద ఎంత పెద్ద శబ్దాలతో వాహనాలు తిరిగినా ఆ శబ్దాలు మమ్మల్ని ఎప్పుడూ డిస్టర్బ్ చేయవు, ముఖ్యంగా నాలాంటి కథలు వ్రాసుకునే వాళ్ళకి ఈ వాతావరణం ఎంతో ఆహ్లాదాన్ని ఇస్తుంది. బోర్ అనిపించినప్పుడు ఒక బైనాక్యులర్ తో బాల్కనీలో కూర్చుంటే ఫ్రీగా నగర సంచారం చేస్తున్నట్లే ఉంటుంది దూరంగా వీధిలో పాన్ షాప్ దగ్గర జరిగే బేరాలూ, క్రింద ఎవరెవరో పడే గొడవలూ దగ్గరగా కనపడుతూ మూకీ సినిమాలా అనిపిస్తాయి. వాళ్ళ చేష్టలకి మనకు కావలసిన మాటలు అల్లుకుని నచ్చినట్టు ఆనందించవచ్చు. టెలిస్కోపుతో స్టార్ గేజింగ్ చేస్తూ నక్షత్ర గమనాలను పరీక్షించినట్లు ఇక్కడ కూర్చుని కొన్ని ప్రత్యేకమైన స్థలాలలో జరిగే విషయాలు డైలీ సీరియల్లా ఉత్కంఠగా చూడొచ్చు. రిటైరయ్యాక కథలు వ్రాయడంలాగే నాకు ఇదీ ఓ హాబీగా మారింది. ఇక్కడికి వచ్చిన దగ్గర్నుంచీ మా ఫ్లోర్ లో ఉన్న ఫ్లాట్లలోకి ఎవరు కొత్తగా వచ్చినా వారిని పరిచయం చేసుకుని, వాళ్ళని మాటల్లో పెట్టి, వాళ్ళ మాటల్లో నా కథలకు కావలసిన 'స్టఫ్' ఏదైనా దొరుకుతుందేమో

వెతుక్కోవడం బాగా అలవాటయిపోయింది. నేను రచయితనని తెలిసి వాళ్లు కూడా విషయాలన్నీ నాతో కాస్త లోతుగా చర్చించే వాళ్ళు.

అప్పటికి ఆరు నెలల క్రితం మా పక్క ఫ్లాట్ లోకి వచ్చిన రామనాథం గారు నాకు ఈ కథ రాసే అవకాశం ఇస్తారని ఆ రోజు అనుకోలేదు. రామనాథం గారి వయస్సు డెబ్బై అయిదు సంవత్సరాలు. పిల్లలు విదేశాల్లో ఉన్నారు. ఆయన, ఆయన భార్యా సౌకర్యంగా ఉండాలని ఒక వంట మనిషినీ, ఈ ఫ్లాటునీ అమర్చారు పిల్లలు.

ఆది శంకరాచార్యుల వారి అద్వైత సిద్ధాంతంలా, గౌతముడి బౌద్ధంలా మహావీరుడి జైన సిద్ధాంతంలా, సంసారిక జీవనంలో రామనాథం గారికి కొన్ని సొంత సిద్ధాంతాలు ఉన్నాయని ఆయనతో మాట్లాడుతుంటే తెలిసింది, అయితే అవి తను ఆకళింపు చేసుకున్న ప్రకృతి సిద్ధాంతాలే కానీ తను సొంతంగా చెప్పిన సిద్ధాంతాలు కావు అంటారాయన ---

కథలోకి వస్తే.....

“ఉగాది కథల పోటీలో నేను వ్రాసిన కథకి ప్రధమ బహుమతి వచ్చింది రామనాధంగారూ, చదివి మీ అభిప్రాయం చెప్పండి” అంటూ కథ పడిన పత్రికను పొద్దున్నే ఆయనకి ఇచ్చాను. సాయంత్రం ఇద్దరం బాల్కనీలో కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నప్పుడు దాని మీద చర్చ ప్రారంభమయింది, “ఇంకా ఎంతకాలం వయసైపోయిన తల్లిదండ్రులను చూడని పిల్లల గురించి కథలు వ్రాస్తారు మీ రచయితలు, ఇంకా ఎంత కాలం అలాంటి కథలకే పత్రికలవాళ్ళు బహుమతులు ఇస్తారు” అన్నారు రామనాథం గారు.

నేను వ్రాసిన కథలో పిల్లలు, వయసయిన తల్లిదండ్రుల బాధ్యత తీసుకోరు. ఆయన ఆస్తిపాస్తులన్నీ పిల్లల అవసరాలకి ఖర్చయిపోతాయి. అప్పుల్లో పడితే, సంపాదన పరులైన పిల్లలు ఎవరూ దాన్ని గురించి పట్టించుకోరు. చివరికి తల్లి చనిపోయినా తండ్రిని తమతో తీసుకు వెళ్లాలని అనుకోరు. ఇంత జరిగినా ఆ తండ్రి వాళ్ళని ద్వేషించడు. సమాజ స్వరూపమే అలా ఉందనీ, వాళ్ల డబ్బు వాళ్ళ అవసరాలకే సరిపోతోందో లేదో అని సరిపెట్టుకుంటాడు. కావాలంటే తన బాధ్యత పిల్లలు తీసుకునేలా కోర్టులో దావా వేయచ్చు అని స్నేహితులు చెప్తే, వాళ్ళంతట వాళ్ళు ఇస్తానంటే తప్ప అలా తీసుకోనంటాడు. ‘దేహి’ అని అడుగవలసినంత పరిస్థితి వచ్చినప్పుడు, అది పిల్లల దగ్గరయితేనేం మరి ఎవరి దగ్గర అయితేనేం, ఈ ప్రపంచం చాలా పెద్దది అనుకుంటూ, ఉన్న ఊరు విడిచి ఎక్కడో దూరంగా వేరే ఊరిలో ఓ పెద్ద దేవాలయం దగ్గర తిరిపమెత్తుకుంటూ.. చివరికి ఆ జీవితం నచ్చక ఆత్మహత్య చేసుకుంటాడు.

‘చావు తో ముగిసే పుట్టుకకి జీవితం అనే ఇంత భవబంధాల నాటకం అవసరమా? అడుక్కు తింటూ నింపుకున్నా అదే కడుపు కదా’ అంటూ కథ ముగుస్తుంది.

రామనాథం గారికి ఆ కథ నచ్చలేదు.

“పిల్లలు తల్లిదండ్రుల బాధ్యత తీర్చాలని ఎందుకనుకోవాలి?” అడిగారు రామనాథం గారు.

“ఎందుకంటే తల్లిదండ్రులు వాళ్ళకి జన్మనిచ్చారు కనుక” అన్నాన్నేను.

“తమని కనమని వాళ్ళు ఏమైనా అడిగారా?”

“ఇది యుగాలుగా సాగుతున్న ప్రకృతి ధర్మం, తన అవసరాల కోసం మనిషి దాన్ని ప్రణాళికాబద్ధంగా ఒక ఒడంబడిక చేసుకున్నాడు”

“అదే, ఇంకా పుట్టని జీవిని తన ఇష్టానిష్టాలతో పనిలేకుండా ఈ భూమి మీదకి తీసుకొచ్చి వాడికి బాధ్యతలని నిర్ణయించే హక్కు వీళ్ల కెక్కడిది?”

“అంటే పుట్టే వాళ్లకి ఇష్టం ఉందో లేదో ఎవరికీ తెలియదు కాబట్టి మనుషులెవరూ పిల్లల్ని కనకూడదంటారా?”

“అది కాదు ప్రశ్న, వాడి ఇష్టంతో ప్రమేయం లేకుండా తమ ఇష్టానికి ఓ జీవిని భూమి మీదకి తీసుకొచ్చి వాళ్ల బాధ్యత వాడు తీర్చాలనడం సబబు కాదంటున్నాను”

“మీరు ఎందుకో వితండవాదం చేస్తున్నారని పిస్తోంది, అయినా బిడ్డకు జన్మనిచ్చి, కొంతకాలం వాడి బాధ్యత తల్లిదండ్రులు నెరవేరుస్తున్నప్పుడు, ఆ బిడ్డ మీద వారికి ఆ మాత్రం హక్కు ఉండటంలో తప్పేం ఉంటుంది?”

“ఏమిటీ, తల్లిదండ్రులు పిల్లలకు జన్మనిస్తున్నారా?”

“కాదా?”

“ ‘జాతస్యహి ధృవో మృత్యుః’, జన్మించిన వానికి మృత్యువు తప్పదు కదా, మరి అప్పుడు నువ్వు జన్మనిచ్చిన వాడికి మృత్యువుని ఎవరు ఇచ్చినట్లు?”

“............”

"జన్మనిచ్చింది వాళ్లే కాబట్టి మృత్యువుని కూడా వాళ్లే ఇచ్చారంటే తల్లిదండ్రులు ఒప్పుకుంటారా?"

"........"

"పోనీ మృత్యువు నిచ్చిన వాడు దేవుడు అనుకుంటే అప్పుడు జన్మనిచ్చింది కూడా వాడే అయి ఉండాలని ఒప్పుకోవాలిగా!"

"........."

"కనక బిడ్డలకి సంబంధమూ బాధ్యతా అన్నీ ఆ దేవుడి తోటే గానీ మనతో కాదుగా"

ఒక క్లిష్టమైన లెక్కని మాస్టారు స్టెప్ బై స్టెప్ వేసి సాధించి చూపిస్తున్నట్లు అనిపించింది రామనాథం గారి విశ్లేషణ.

"ఒక జీవికి మృత్యువు తో కూడిన జన్మనిచ్చినప్పుడు అది జన్మనివ్వడం ఎలా అవుతుంది, అలాంటి వాడితో నీకు జన్మనిచ్చాను కాబట్టి నా బాధ్యత కూడా నువ్వే తీసుకోవాలి అనడం సరికాదు కదా! అందుచేత తల్లిదండ్రులు బిడ్డల్ని చెడ్డ వారిగా చిత్రించడం తప్పు"

నాకెందుకో ఒక్క క్షణం భయం వేసింది, ఈ వైరాగ్య భావనా ప్రపంచం కన్నా భావోద్వేగాల మాయాలోకమే బాగుందేమో అనిపించింది. 'బహుశా రామనాథం గారి పిల్లలు చెడ్డవాళ్ళు అయి ఉండొచ్చు, అందుకే ఆయన ఆ దుఃఖం నుంచీ, కుంగుబాటు నుంచీ తప్పించుకోవడానికి ఈ సిద్ధాంతం ప్రతిపాదించుకున్నారేమో' అని మనసులో అనుకుని, "ఇంతకీ మీ పిల్లల పట్ల మీకు మంచి అభిప్రాయమే ఉందా?" అని పైకే అడిగేసాను ధైర్యంగా.

"అది చెప్పడానికి ముందు నేను మీకు కొంత ఉపోద్ఘాతం ఇవ్వాలి, పెళ్లి కాక ముందు నన్ను శారీరక బాధలు గానీ ఆర్ధిక బాధలు గానీ బాధించేవి కావు. కానీ పెళ్లి అయ్యాక నా భార్య కడుపు నొప్పితో మెలి తిరుగుతుంటే ఆ నొప్పిలో నాకేదో భాగస్వామ్యం ఉన్నట్లూ , కొండొకచో ఆవిడ పొట్ట కూడా నాదే అయినట్లూ అందులోని బాధ నా బాధే అన్నట్లూ బాధించేది. ఆ విధంగా రెండు శరీరాలూ ఒకే శరీరంలా అనిపిస్తూ, ఆరోగ్యం నుంచీ ఆర్ధికావసరాల వరకూ రెండింటి పైనా నా దృష్టి పోయేది. ఇక ఆ తర్వాత పిల్లలు పుడుతున్న కొద్దీ వాళ్ళ బాధలూ, వాళ్ళ అవసరాలూ కూడా నావిలాగే ఉండేవి. భార్యా, ఇద్దరు పిల్లలూ కలిపి, వెరసి నాకు ఆకలి తీరడానికి నాలుగు కడుపులూ, బట్టలు తొడగడానికి నాలుగు శరీరాలూ, నాలుగు బుర్రల్లో రగిలే నానా విధమైన అన్ని కోరికలూ నావి లాగే అనిపించి, డబ్బు చాలక, అవి తీరక, అందరినీ బాధిస్తున్నానని బాధపడేవాడిని. వాళ్ల ఆకలినీ, కోర్కెలనీ తీర్చలేనప్పుడు వాళ్ళని ఈ లోకంలోకి ఎందుకు తేవాలి, అని మధన పడే వాడిని. ఒక శిశువు జన్మిస్తోంది అంటే వాడితో ఒక మహా ఆకలినీ, తీర్చుకోవడానికి సహస్రాధిక కోర్కెలనీ వెంట తెస్తున్నట్లనిపించేది. వాడేదో బాధ్యత మోయడానికి భూమి మీద పడ్డట్టు ఆలోచించడం అన్యాయం అనిపిస్తుండేది.... " రామనాథం గారి వాక్ ప్రవాహానికి అడ్డువస్తూ,"మరి మనం కూడా ఈ లోకంలో జన్మించాముగా, దాని అర్థం ఏమిటి?" అడిగాను,"మన పెద్దవాళ్ళు మీలా ఆలోచిస్తే మనం ఈ లోకాన్ని చూసే వాళ్ళం కాదుగా?"

"మన ప్రమేయం లేకుండా జరిగిన దానికి మనం ఎలా బాధ్యులం, అయినా మృత్యువు తో కూడిన జన్మ, కష్టంతో కూడిన సుఖం, బాధతో కూడిన సంతోషం ఉండే ఈ లోకంలో పుట్టి మనం మార్చగలిగింది ఏమిటి?, పుట్టకపోతే ఈ లోకానికి వచ్చిన లోటేమిటి?, పుట్టేశాము గనక 'సంతృప్తిగా ఉండు', 'ఆనందంగా ఉండటం నేర్చుకో' లాంటి మాటలన్నీ ఎప్పుడూ చెప్పుకుంటూ భయాన్ని జయించే ప్రయత్నం చేస్తూ ఉంటాం. ఇప్పటికి ఎందరో తాత్వికులు పుట్టినా, ఇంకా ఈ జగన్నాటకం ఎవరికీ అంతుపట్టలేదు, పెద్దవాళ్ళం అన్న ఒకే ఒక్క భ్రమతో పిల్లల్ని చెడ్డ వారిగా చిత్రిస్తూ పెద్ద వాళ్ళ పట్ల బాధ్యత విస్మరించి బ్రతుకుతున్నారు అంటూ వ్రాసే కథలు నాకు నచ్చవు"

"సరే, ఇంతకీ మీ పిల్లల్లో మీకు చెడ్డ లక్షణాలు ఎప్పుడూ కనపడవా?"

"కనపడినప్పుడు అవి నా పెంపకంలో లోపమో, లేక నాకు పుట్టడం వల్ల వచ్చినవో అయ్యుండొచ్చు అనిపిస్తుంది"

"మరణాన్ని ఇచ్చే వాడు దేవుడు కనక జన్మనిస్తోంది కూడా ఆయనే అని ప్రతిపాదించి, అందరి సంబంధం 'పై' వాడి తోటే అంటూ ఈ బాధ్యత మాత్రం మీ మీద వేసుకోవడం ఎందుకు? " అన్నాను కాస్త వెటకారంగా నా కథ బాగోలేదన్నారన్న ఉక్రోషంతో.

"వాళ్లు భూమి మీద పడడానికి నా స్వార్థం, నా బలహీనతా కారణం అయ్యాయి కదా! అందుకు"

ఆలోచిస్తే రామనాథం గారిలో ఒక పండిపోయిన తత్వవేత్త ఉన్నాడా లేక ఇంకా ఎదగని పిల్లవాడు ఉన్నాడా అర్థం కాలేదు. పాపం నా మాటలకి ఆయన నొచ్చుకున్నట్లున్నారు, అయినా అది కనపడనివ్వకుండా కొనసాగించారు..."చిన్నప్పుడు మా పిల్లలు అడిగిన కోర్కెలు తీర్చ లేకపోయినప్పుడు బాధపడే వాడిని, 'కోర్కెల కంటే అవసరాలు ముందు తీరాలి ముందు వాటికి సరిపోయినంత కూడా మన దగ్గర లేదు' అనే వాడిని, పాపం వాళ్ళు నా లాజికల్ సెన్స్ కి ముగ్ధులయి, జరిగినంత వరకే తృప్తిపడిపోయేవాళ్ళు... అలా... అలా పెరిగి పెద్దయిన వాళ్ళు, సంపాదనలో పడ్డాక ఏం చేశారో తెలుసా?" ఆగారు రామనాథం గారు.

'ఏదో చెడ్డ పనే చేసుకుంటారు' అనుకున్నాను నేను మనసులో.

రామనాథం గారు దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి, "వాళ్ళని పెంచేటప్పుడు అవసరార్థం నేను తీర్చుకో కుండా ఆపుకున్న నా కోర్కెలు తీర్చడం మొదలుపెట్టారు, అందులో భాగంగానే ఖరీదైన ఈ ఫ్లాట్ కూడా ఉంది. ఇప్పుడు నా కళ్ళకి వాళ్ళు నా కోర్కెలు తీర్చే నా తండ్రుల్లా కనిపిస్తున్నారు. వాళ్లకి నేను రుణపడి పోతున్నాను, ఇది ఎలా తీర్చుకో గలనో" అంటూ నయనాలు అశ్రు పూరితాలవుతుంటే గాద్గదికంగా అన్నారు.

"మీరు చాలా అదృష్టవంతులు, మంచి పిల్లల్ని కన్నారు"

"కనలేదు – పుట్టారు, నేను చెప్పేది అదే... కనడం 'మిష' పుట్టడం 'విధి' "

"ఏదేమైనా మీరు చాలా సంతృప్త జీవి!"

అప్పటికే చాలా సమయం గడవడంతో చర్చను ఆపి ఇద్దరం మా ఫ్లాట్లలోకి వెళ్ళిపోయాం.

రామనాథం గారు చెప్పిన సిద్ధాంతం బాగానే ఉన్నా, ఆయన వ్యక్తపరిచిన సంతృప్తి మాత్రం ఎందుకో పూర్తిగా నిజమైనది కాకపోవచ్చని నాకు లోలోపల ఏదో శంక అలాగే ఉంది.

నా శంక తీరడానికా అన్నట్లు ఆ తర్వాత రెండు రోజులకి రామనాథం గారికి రాత్రిపూట స్ట్రోక్ వచ్చింది. కుడిచెయ్యి, మాటా పడిపోయాయి. అప్పటికప్పుడు నేనే ఆయన్ని దగ్గరలోని ఆసుపత్రికి తీసుకు వెళ్ళాను, తరువాత వాళ్ళ పిల్లలకి ఫోన్ చేసి చెప్పాను, 'ఈయన పిల్లలు ఎలాంటి వాళ్లో ఇప్పుడు తెలుస్తుంది' అని మనసులో అనుకున్నాను.

ఆయనకు కావలసిన వైద్య పరీక్షలు అన్నీ మొదలుపెట్టారు ఆసుపత్రి వాళ్ళు, మర్నాడు ఉదయం దగ్గరలో ఉన్న వారి బంధువులు వచ్చారు, ఆ మర్నాడు విదేశాలనుంచి వాళ్ల పిల్లలు కూడా వచ్చేశారు, వైద్య పరీక్షల ఫలితాలు కూడా

వచ్చాయి. ఆయనకి వచ్చింది చాలా తీవ్రమయిన స్ట్రోక్ అనీ, మందులతో మామూలు కావడం సాధ్యం కాకపోవచ్చనీ తేల్చేశారు డాక్టర్లు.

"మరిప్పుడు ఆయన్ని ఎలా చూసుకుంటారు బాబూ?" అడిగాను ఆయన పిల్లల్ని, ఆ ప్రశ్న వాళ్ళని చికాకు పరుస్తుందేమోనని వాళ్ళ మొహంలోకి సూటిగా చూస్తూ.

అలాంటిదేం కనిపించలా, నాకు ఎక్కడో కొంచెం అసంతృప్తి కలిగింది.

పెద్దవాడు జవాబు చెప్పాడు, "తమ్ముడు ఇప్పుడిప్పుడే ఉద్యోగంలో నిలదొక్కుకుంటున్నాడు కనుక, నేనే ఓ నిర్ణయం తీసుకుని శాశ్వతంగా ఇండియా వచ్చేసి, ఆయన ఉన్నంత వరకూ ఆయనను చూసుకుని, తర్వాత ఇక్కడే ఇంకో ఉద్యోగం వెతుక్కుంటాను"

'సమాధానం సింపుల్ గా బాగుంది, ఎవరైనా అంత త్యాగం చేస్తారా? అయినా అందుకు ఈయన పెళ్ళాం ఒప్పుకోవద్దూ?' మనసు లోపల అర్థంకాని ప్రశ్నల పరంపర.

ఒక వారంలో ఆయన్ను డిశ్చార్జి చేసి ఇంటికి పంపారు.

రెండు రోజులు గడిచాక వాళ్ళ ఫ్లాట్ లోకి వెళ్ళాను రామనాథం గారిని పలకరిద్దామని,

వాళ్ల పెద్ద కోడలు నా కోసం కాఫీ కలుపుకుని వచ్చింది.

ఎందుకో రామనాథం గారి నయనాలు అశ్రు పూరితాలు అవుతున్నాయి. అది గమనించి వాళ్ల కోడలు నాతో అంది, "ఆయన్ని బాధపడవద్దు అని చెప్పండంకుల్, ఉద్యోగానికి రాజీనామా ఇచ్చి రావడానికి ఈయన రేపే బయలుదేరుతున్నారు, అందుచేత భయపడాల్సిందీ, బాధపడవలసిందీ ఏమీ లేదని చెప్పండి"

ఆ అమ్మాయి మాటల్లోని నిజాయితీకి నా మనసు ఎందుకో మూలిగింది, నా కళ్ళు కూడా వర్షిస్తాయేమో అన్నట్లు ఆలోచనల మేఘాలు కమ్మేశాయి.

ఆయనకు అనునయ వచనాలు చెప్పి, కాఫీ ముగించి బయటపడ్డాను.

సరిగ్గా ఆ మర్నాడు ఉదయం నాలుగు గంటలకు నాకు మెలకువ వచ్చింది. అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉండటంతో, ఎక్కడో దూరంగా ఎవరో మాట్లాడుకుంటున్నట్లు వినిపిస్తోంది. లేచి బాల్కనీ లోకి వస్తే ఇంకాస్త పెద్దగా వినిపిస్తున్నాయి మాటలు, స్పష్టత లేకపోయినా శబ్దం మాత్రం తెలుస్తోంది. బాల్కనీలో నుంచి వంగి చూశాను, ఏమిటో అందరూ గుంపుగా నిలబడి దేన్నో చూస్తున్నారు. స్పష్టంగా కనపడకపోయేసరికి లోపల్నుంచి బైనాక్యులర్ తెచ్చి చూశాను, అప్పుడు స్పష్టంగా కనబడింది తల పగిలి నెత్తురు కారుతోంది నేల మీద పడి ఉన్న వ్యక్తికి. బహుశా ఎవరో బిల్డింగ్ మీద నుంచి దూకి చనిపోయినట్లున్నారు, ఆ శబ్దానికి ఫస్ట్ ఫ్లోర్ ఫ్లాట్లలో వాళ్ళు లేచి గుమిగూడి చూస్తున్నట్లున్నారు. జాగ్రత్తగా బైనాక్యులర్ ఫోకస్ చేసి ఆ పడిన వ్యక్తి వైపు చూశాను అనుమానం లేదు రామనాథం గారే! వెంటనే పక్క ఫ్లాట్ వైపు పరుగు తీశాను. వీధి వాకిలి తలుపు తెరిచి ఉంది. లోపల అందరూ నిద్రావస్థలోనే ఉన్నట్లుంది.

“యావండీ” అంటూ తలుపు మీద కొడుతూ గట్టిగా పిలిచాను. ఆ శబ్దానికి ముందుగా రామనాథం గారి పెద్దకొడుకు లైట్ వేసి కళ్ళు నులుముకుంటూ బయటికి వచ్చాడు. వీధితలుపు ఆ సమయంలో తెరిచి ఉండటం అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. "ఏం జరిగింది అంకుల్" అని అడిగాడు గోడగడియారం వైపు చూపు సారిస్తూ.

"మీ నాన్నగారు ఇంట్లోనే ఉన్నారా?" అడిగాను. ఆయన పడుకున్న మంచం వైపు ఓసారి చూసి, "మంచం మీద లేరేమిటి!...." అని ఆశ్చర్య పడుతుంటే అతన్ని చెయ్యి పట్టుకుని గబగబా బాల్కనీలోకి లాక్కొచ్చి బైనాక్యులర్ ఇచ్చి కిందికి చూడమన్నాను, అప్పటికి ఇంట్లో అందరూ లేచి బయటకు వచ్చారు.

"ఓ మై గాడ్!" అంటూ అతను లిఫ్ట్ వైపు పరుగు తీశాడు. ఆ వెనుకే నేనూ, అతని తమ్ముడూ కూడా పరుగుపరుగున లిఫ్ట్లో కిందికి వెళ్ళాం.

"ఎవరైనా ఈయన్ని చంపేసి, కింద పడేసి ఉండాలి, లేదా సరిగా చూడని పిల్లల నిర్లక్ష్యానికి గురై ఆ బాధ సహించలేక ఆయనే దూకి ఉండాలి" అంటున్నాడు శంకరం శవాన్ని నిశితంగా చూస్తూ.

శంకరం ఫస్ట్ ఫ్లోర్లో ఉంటున్నాడు, అతడు దగ్గరి పోలీస్ స్టేషన్లో సబ్ ఇన్స్పెక్టర్ గా చేస్తున్నాడు, “కేస్ బుక్ చేస్తే ఐపిసి 306 కింద విచారించి కారణం పట్టుకుని బాధ్యులను శిక్షించవచ్చు"

"కారణాలు తెలుసుకోవాలంటే కేసులు బుక్ చేయనవసరం లేదు శంకరం గారూ, మీరు అనుకున్నట్లు ఆయన్ని ఎవ్వరూ చంపి క్రింద పడెయ్య లేదు. ఆయన ఆత్మహత్యకు కారణం ఆయన పిల్లల బాధ్యతారాహిత్యమో, రాక్షసత్వమో కూడా కాదు."

శంకరం నాకూ, నేను శంకరానికీ ఇంతకు ముందు నుంచే బాగా తెలుసు.

"కావాలంటే మన బిల్డింగ్ కి ఉన్న సీసీ కెమెరా ఫుటేజ్ చూసి తెలుసుకోవచ్చు, ఆయన పేరు రామనాథంగారు, నాకూ ఆయనకూ మంచి సాన్నిహిత్యం ఉంది. ఇదిగో వీళ్ళిద్దరూ ఆయన పిల్లలు. తండ్రికి బాగోకపోతే వారం క్రితమే విదేశాల నుంచీ వచ్చారు" అంటూ రామనాథం గారి వివరాలు చెప్పి, శవాన్ని క్లియర్ చేయనివ్వమని అడిగాను.

శంకరం చూపుల్లో నా మాటల పట్ల నమ్మకం కనపడలేదు, ఎంతైనా పోలీసు వాడు కదా! తన సెల్ ఫోన్ తో ఫొటోలు తీసుకుని, స్టేషన్ నుంచి ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ ని రప్పించి, పడినచోట మార్కింగ్ చేయించి అప్పుడు అనుమతి ఇచ్చాడు. తెల్లవారుతూనే డిపార్ట్మెంటల్ పంచనామా పూర్తి చేయించాడు. సీసీ కెమెరా ఫుటేజ్ లో రామనాథంగారు ఒంటరిగా ఇంట్లో నుంచి బయటికి బాల్కనీలోకి వచ్చి, పై నుంచి దూకినట్లు అందరూ చూశారు.

'బహుశా పిల్లల నిరాదరణ వల్లే రామనాథం గారు ఇటువంటి నిర్ణయం తీసుకొని ఉంటారు లేకపోతే ఆయనకి ప్రాణాలు తీసుకునేంత అవసరం ఏముంది?' అని ఫ్లాట్లో జనాలు సందర్భం వచ్చినప్పుడల్లా అనుకోవడం మొదలుపెట్టారు. శంకరం కూడా అదే అనుమానంతో ఉన్నాడు, కాకపోతే నా మాట మీద గౌరవంతో రామనాథంగారు మానసిక పరిస్థితి బాగోని కారణంగానే ఆత్మహత్య చేసుకున్నారని వ్రాసుకొని ఫైల్ క్లోజ్ చేసేశాడు.

రామనాథం గారి పిల్లలు ఆయన దశదిన కర్మలన్నీ పూర్తి చేశాక, మొన్ననే వాళ్ళ అమ్మని తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు.

'ఇంతకీ రామనాథం గారు ఎందుకు ఆత్మహత్య చేసుకున్నారు?' అనే బేతాళ ప్రశ్న మాత్రం ఫ్లాట్లో ఉన్న వాళ్ళందరి మొహాల్లోనూ నాకు రోజూ కనిపిస్తూ ఉండటంతో ఈ కథ వ్రాశాను.

తనను సంతృప్తిగా ఉంచిన పిల్లల అభివృద్ధికి తన అనారోగ్యం ఆటంకం కాకూడదనీ, తెల్లవారితే ఎక్కడ పెద్దవాడు వెళ్లి తన ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసి వచ్చేస్తాడోననీ, అతను ఇక్కడ ఇంట్లో ఉండగానే తన ప్రాణం పోతే కర్మకాండతో సహా కార్యక్రమం పూర్తి చేసుకుని, తన దారికి అడ్డం లేకుండా పయనం సాగించుకుంటాడనే ఏకైక ఆలోచనతోటే ఆయన ఈ పని చేశారు, ఎంతైనా నాన్న కదా!

ఆయన కోడలు నాతో మాట్లాడినప్పుడు ఆయన కళ్ళల్లో సుడులు తిరిగిన కన్నీళ్లు నాకు చెప్పిన మాటలు ఇవి.

అందుకే ఈ కథ – ఆయన మరణ వాఙ్మూలం.

COMMENTS